

Na gospesvetskem polju.

Zložil Jož. Vandot.

In jaz stojim tu in vas kličem,
iz temnih kličem vas grobov,
kot zadnji sin na zemlji sveti,
na grudi rodni kličem vas.

Noč dala je mladiko skrivno,
da grobe tihe z njo odprem,
da vstanete iz sanj pokojnih
kot kralji solnčnih naših dni.

Jaz kličem vas . . . z obrazom rosnim
doteknil sem se svetih tal,
da gledal bi kraljestvo zlato,
da čul bi davnih dni šepet . . .

In glej, razgrnile meglice
na polju so se širnem tam
in prestol sivi obsvetilo
je solnce z žarki rožnimi.

In spletlo krono je demantno
na glavi kneza sivega,
a žezlo težko so mu stkali
srebrni žarki jutranji.

Od neba modrega na zemljo
je padel švigajoči blisk
in žezlo se nagnilo težko,
nagnile kralju se oči.

In vstali so kot hrasti trdi,
iz mrtvih vstali so grobov,
in prestol sivi, kameniti
oklepov je zakrilo sto.

Zalesketali so se meči
kot bliskov živih milijon,
kot morje šumno zašumelo
je čez zeleno, širo plan.

„Te zlate sade dni jesenskih
in mir grobov nam vzeli so —
o bratje — naših mečev ogenj
razsvetli nam pravice vse . . .“

Šumi čez polje v dalje sive,
čez polje rožno grom buči,
a kralj na prsi nagne glavo,
z roko zakrije si oči.

In vtihne grom . . . In grob za grobom
z dehtečim cvetjem se zapre
in spet zakriva polje megla,
kot smrti večnomrtvi prt. —

Kot zadnji spomenik življenja
na plani prestol tam molči
in zadnji sin na grobu plaka,
poljublja svetomirna tla . . .

Tako smo zasanjali . . .

Zložil Griša.

Tako smo zasanjali svoje življenje,
polno ljubezni in nad,
tako smo presanjali svoje življenje
in svojo mladost in pomlad!

Nemirno se bližajo srcu spomini,
objokani, karajoč,
grozeč se odpira v srca globočini
življenja brezupna noč . . .

Gorje mu, ki v srcu usmiljenje nosi,
gorje mu, ki v dvomih trpi,
gorje mu, ki v svetu usmiljenja prosi
z objokanimi očmi . . .

Na svojem ponosu sezidaj gradove,
preganjani mučenik,
življenju v oči, na ljubezni valove,
srca drzoviti jetnik!

